

mis ram otsað, ja ei jáffa ennam ennesele middagi tenida. Selle murrega wabban-dawad ennast, et ei raatsi omma warran-dussest ühtegi prukida, ei ennese eggas nende ommade tarwidusseks. Kuulge selle wasto, kuida pühha kirri ütleb: „Nahha ahnus on keige kurja asjade juur, mis monnингad on püüdnud, ja ussust árraeksinud, ja on isseennast paljo waloga läbbipisnud.”

— Alga kui teid maenitsetakse, et ei pea ennast rahha ahnusse sisse wöökutadama, siis sedda ei sunni mitte sel wisil árraar-wata, nago oleks ártaraislamissele mahti antud. Se, kes siiwist jouab leiba sata, ja seitse leiwaga nelli tuhhat innimesi sota, se ei arwand sedda segipärrost mitte tüh-jaks asjoks, neid leiwarasokesi, mis neist üllejänud, lasta kofko forjata ning hoida, et ei ühtegi sest, kus Jummal a õnnista-minne on üllelänud, hukka ei lähhäks, ja et veel teisi ka sunniks sega römueta. Hoidmissee kassinus ja warropidzaminne,

mis sitkusse ja raiskusse wahhel otse keskel seisab, satab innimesi jouo pole, ja toob ka waeste urtsikusse ühhe leiwa-forwi, mis pohjani ei läbhå tühjaks, waid fus sugugi ifka järrele jáab, ja fellest kül koggone veel teise waesele sünib jággada.

Mäte, need sammad on need seitse leiwa-forwi, mis iggal maial kassolised ja tariwiliised on.

## II.

Mis teeb, et iggas seisusses wobrahkul ja römus olla?

**O**otto Rum, üks murresil ja au-wäart küllamees, rákis forral omma nabrega, Koltart Täht nimmi, ja ütles: „On jo nüüd monned head aastad et ollen sind tähhelse pannud sinno ellamisse wissidega